

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 46Csp/28/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5122204080
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Michaela Priesolová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2022:5122204080.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Mgr. Michaelou Priesolovou v právnej veci žalobcu: A. B., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXXX/XX, E. C. F., štátny občan SR, právne zastúpený: STEHURA & partners, v.o.s., IČO: 47246863, advokátskou kanceláriou, so sídlom Fraňa Kráľa 2080, Čadca, pracovisko: Dolný val 574/7, Žilina, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, P. O. BOX 41,, o priznanie primeraného finančného zadostučinenia, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 600,- EUR, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a .

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobným návrhom doručeným súdu dňa 17.5.2022 sa žalobca domáhal vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 900,- EUR titulom primeraného finančného zadostučinenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Žalobu žalobca skutkovo odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 8500077213 zo dňa 26.08.2014 na sumu 1.500 €, zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 8500077214 zo dňa 26.08.2014 na sumu 420 €, zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 8500109288 zo dňa 30.03.2015 na sumu 1.500 € a zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 8500103472 zo dňa 30.03.2015 na sumu 1.170 €. Predmetné zmluvy sú svojou povahou a podstatou zmluvami spotrebiteľskými s jednoznačným spotrebiteľským účelovým určením a pre ich kvalifikáciu a právny režim sú smerodajné ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy ako aj ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia predmetných zmlúv vyžadoval, aby všetky zákonom požadované podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli presne uvedené v písomnej zmluve, pričom predmetné zmluvy tieto podmienky nespĺňali. Dňa 02.11.2017 podal žalobca na Okresný súd Žilina žalobu, ktorou sa voči žalovanému domáhal vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1.855,31 € spolu s 5 % úrokom z omeškania z dôvodu, že úvery poskytnuté na základe predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere č. 8500077213 zo dňa 26.08.2014, č. 8500077214 zo dňa 26.08.2014, č. 8500109288 zo dňa 30.03.2015 a č. 8500103472 zo dňa 30.03.2015 sú v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch

bezúročné a bez poplatkov. Okresný súd Žilina rozsudkom č. 17Csp/218/2017-48 zo dňa 01.10.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.05.2019, žalobe vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.855,31 € spolu s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.855,31 € od 12.12.2017 do zaplataenia. Z odôvodnenia predmetného rozsudku vyplýva, že predmetné zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 8500077213 zo dňa 26.08.2014, č. 8500077214 zo dňa 26.08.2014, č. 8500109288 zo dňa 30.03.2015 a č. 8500103472 zo dňa 30.03.2015 neobsahujú zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a preto v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa poskytnuté úvery považujú za bezúročné a bez poplatkov. Pokiaľ teda žalobca zaplatil žalovanému okrem poskytnutej istiny spolu v sume 4.259 € aj úroky a poplatky, plnil tak bez právneho dôvodu, pretože úvery boli zo zákona bezúročné a bez poplatkov. Žalobca tak plnil žalovanému bezprávneho dôvodu, čím došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu v rozsahu 1.855,31 €, nakoľko žalobcovi bol poskytnutý úver spolu vo výške 4.259 €, pričom žalobca uhradil žalovanému až sumu 6.114,31 €. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Primerané zadosťučinenie môže pozostávať i z náhrady morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, ktorý spotrebiteľ musel trpieť, keďže nie vždy vrátením neoprávnene zaplatených finančných prostriedkov sa všetko zhojilo. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia zákon o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Táto závisí od úvahy súdu. Súd ju určí podľa svojej úvahy po zhodnotení okolností konkrétneho prípadu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, napr. intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod.. V tejto súvislosti bol žalobca aj s prihliadnutím na postoj žalovaného (neplnil dobrovoľne, inicioval odvolacie konanie) v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia dlhodobo (cca 2 roky) nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavom právnej neistoty a to až do doby právoplatného ukončenia vo veci samej. V danom prípade neexistovala len potenciálna hrozba ujmy, ale reálne majetková ujma aj vznikla. Je logické a pochopiteľné, že vzhľadom na absenciu zákonných inštrukcií ako správne určiť výšku primeraného finančného zadosťučinenia, je pri jeho určení potrebné vychádzať zo sumy, o ktorú sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil. Za jediné, objektívne a exaktné kritérium pri určovaní výšky sumy primeraného finančného zadosťučinenia je suma, o ktorú sa chcel dodávateľ v základnom konaní bezdôvodne obohatiť, alebo sa v základnom konaní na úkor spotrebiteľa aj skutočne obohatil (porovnaj napr. rozsudok KS ZA zo dňa 31. 08. 2021 sp. zn. 11CoCsp/27/2021). V prípade žalobcu to bolo o sumu 1.942,66 €. Ak teda majú byť naplnené všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, je polovica zo sumy o ktorú sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil minimálna na dosiahnutie tohto cieľa. V tejto súvislosti si žalobca dovoľuje poukázať aj na uznesenie KS PO zo dňa 04.10.2016, sp. zn. 3Co/53/2016, v ktorom súd uviedol: „Podľa názoru odvolacieho súdu odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca nad 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť, aby veriteľ niesol riziko straty, keďže sa chcel bezdôvodne obohatiť na úkor spotrebiteľa.“ Z uvedených dôvodov žalobca žiada priznať finančné zadosťučinenie v sume 900 € (cca 50 % zo sumy 1.855,31 €), ktorú považuje za primeranú. Keďže žalobca si ako spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde voči žalovanému porušenie práva, resp. povinnosti ustanovenej zákonom, má právo žiadať od žalovaného primerané finančné zadosťučinenie a preto navrhuje, aby súd po vykonanom dokazovaní vyniesol tento

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril dňa 28.6.2022 (č.l. 44), v ktorom poprel nárok uplatnený žalobcom čo do základu aj čo do jeho výšky. Žalobca odôvodňuje uplatňovaný nárok v sume 900,-€, pričom túto sumu odôvodňuje ako „polovicu zo sumy, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil.“ Tvrdí, že „jediným, objektívnym a exaktným kritériom pri určovaní sumy finančného zadosťučinenia má byť suma,

o ktorú sa chcel dodávateľ bezdôvodne obohatiť alebo sa v základnom konaní na úkor spotrebiteľa aj skutočne obohatiť.“ Žalobca v podanej žalobe neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorá by zodpovedala právnej povahe finančného zadosťučinenia a teda by odôvodnila ich žalobnú požiadavku. Žalobca si neuplatňuje primerané finančné zadosťučinenie na základe konkrétnych, označených a preukázaných aspektov nemajetkového charakteru. Postup žalobcu je v rozpore nielen s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR (napríklad rozhodnutie vo veci sp. zn. 6Cdo/127/2017), ale napríklad aj Krajského súdu v Prešove (napríklad rozhodnutie vo veci sp. zn. 9Co/61/2018). Spôsob určenia výšky finančného zadosťučinenia, ako sa uvádza v podanej žalobe, nemá oporu v žiadnej právnej norme a ani v žiadnej skutkovej okolnosti, ktorá by bola v žalobe tvrdená a žalobcom preukázaná. Z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vyplýva, že za predpokladu splnenia podmienky spočívajúcej v úspešnom uplatnení práva vyplývajúcom z porušenia predpisov určených na ochranu spotrebiteľa si môže spotrebiteľ uplatňovať nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Právna úprava teda vychádza z primeranosti zadosťučinenia. Žaloba neobsahuje žiadny dôvod a ani tvrdenie preukazujúce, že suma 470,-€ je primeraná. Požadovaný nárok je neprimeraný, pričom ani žalobca sám v podanej žalobe neoznačil skutočnosti preukazujúce jeho primeranosť. Žalobca v podanej žalobe ďalej uviedol, že primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčný charakter. Toto tvrdenie žalovaný popiera. Primerané finančné zadosťučinenie objektívne nemá sankčnú povahu, pretože ide o súkromnoprávny inštitút občianskoprávneho charakteru, ktorý nemôže plniť funkciu sankcie. Tá je na mieste v iných oblastiach práva, ako je administratívne alebo trestné právo. To potvrdzuje aj právny názor v uznesení Krajského súdu v Prešove 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018, podľa ktorého podstatou primeraného finančného zadosťučinenia nie je sankčná povaha, aj keď zaplatenie, keďže zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má byť finančné a každé zaplatenie predstavuje finančný úbytok v aktívach osoby, voči ktorej nárok smeruje. Okrem žaloby v tomto konaní došlo v rovnaký deň k vyhotoveniu a v bezprostrednej časovej súvislosti k podaniu obsahovo úplne identických žalôb, o ktorých sú vedené konania pod sp. zn. 49Csp/28/2022 a toto konanie 46Csp/28/2022. V nich si žalobca uplatňuje samostatné požiadavky na finančné zadosťučinenie. V žiadnej žalobe sa neuvádza a netvrdí, že by pre ich samostatné podanie vôbec existoval právne uznateľný dôvod. Žalobcovi nebránila žiadna objektívna prekážka uplatňovania požiadavky na primerané finančné zadosťučinenie jednou žalobou, ak by mu vôbec taký nárok vznikol. V ďalšom žalovaný namietal premlčanie uplatňovania práva na primerané finančné zadosťučinenie. Žalovaný nárok si žalobca mohol uplatniť v konaní 17Csp/218/2017, nakoľko ani ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a ani iný právny predpis pre uplatňovanie finančného zadosťučinenia neurčujú žiadne iné podmienky ako uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa na súde (čo mimochodom žalobca ani netvrdí a ani nepreukazuje v podanej žalobe).

4. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril v podaní zo dňa 15.8.2022 (č.l. 71), v ktorom opätovne poukázal na ustanovenie § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Uvedené ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom daného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy aj o existencii nejakej ujmy. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci"). A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za

diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“. Je nesporné, že v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 17Csp/218/2017 žalobca úspešne uplatnil svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. V odôvodnení rozhodnutia zo dňa 01.10.2018, sp. zn. 17Csp/218/2017-48 Okresný súd Žilina konštatoval, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 8500077213 zo dňa 26.08.2014, č. 8500077214 zo dňa 26.08.2014, č. 8500109288 zo dňa 30.03.2015 a č. 8500103472 zo dňa 30.03.2015 neobsahujú zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a preto v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa poskytnuté úvery považujú za bezúročné a bez poplatkov. Z uvedeného nesporne vyplýva, že žalovaný pri uzatváraní predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere nepostupoval podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko neuviedol správnym spôsobom obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobca sa úspešne domohol súdnou cestou vyslovenia porušenia jeho práv tým, že bola určená „bezúročnosť a bezpoplatkovosť“ úverov poskytnutých na základe predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere a zároveň bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Je teda zrejmé, že žalovaný od žalobcu prijal plnenie, na ktoré nemal nárok a pokiaľ by sa žalobca nedomáhal súdnou cestou vydania tohto bezdôvodného obohatenia, bol by si žalovaný ponechal tieto finančné prostriedky. Z uvedeného preto jednoznačne vyplýva, že v danom prípade je splnený jediný predpoklad pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie, t.j. úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia zákon o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Táto závisí od úvahy súdu. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Za jedinú, objektívne a exaktné kritérium pri určovaní výšky sumy primeraného finančného zadosťučinenia je suma, o ktorú sa dodávateľ v základnom konaní na úkor spotrebiteľa aj skutočne obohatil. V prípade žalobcu to bolo o sumu 1.855,31 €. Ak teda majú byť naplnené všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, je polovica zo sumy o ktorú sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil minimálna na dosiahnutie tohto cieľa. Všeobecnou právnou zásadou vlastnou európskej právnej kultúre je princíp primeranosti, ktorý zvolil zákonodarca aj vo vzťahu k zadosťučineniu, na ktoré má mať nárok spotrebiteľ úspešne sa domáhajúci ochrany svojho práva spotrebiteľa, je preto na súde, ktorý je orgánom s právomocou právnou normu vyložiť a poskytnúť ochranu subjektívnemu právu, vyhodnotiť v konkrétnych súvislostiach primeranosť požiadavky spotrebiteľa. Žalovaný v podanom vyjadrení uvádza, že žalobcom uplatnený nárok je premlčaný, nakoľko si ho mohol uplatniť už v konaní 17Csp/218/2017, pričom na podporu svojej argumentácie žalovaný odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súd SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017. S uvedeným tvrdením žalovaného sa však nedá súhlasiť, nakoľko jednak nemá oporu v zákone a súčasne argumentácia žalovaného nie je ani podporená rozhodnutím Najvyššieho súd SR, na ktoré odkazuje. K námietke premlčania vnesenej žalovaným uviedol, že pre všeobecnú premlčaciu dobu platí, že začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo – objektívne posudzované – vykonať po prvý raz. Týmto dňom je zásadne deň, keď právo bolo možné dôvodne vykonať podaním návrhu (žaloby) na súde, t.j. keď sa právo stalo nárokom (actio nata). I keď začiatok plynutia všeobecnej premlčacej doby je vymedzený objektívne (od slova „mohlo“ a nie „mohol“), nemôže predchádzať vzniku nároku. To znamená, že aby bolo možné hovoriť o premlčaní práva, musí toto právo najskôr vzniknúť. Z ust. § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že podmienkou pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je skutočnosť, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a osobitnými predpismi. To znamená, že právo na primerané finančné zadosťučinenie vznikne až po tom, čo spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti. Z rozhodnutia Najvyššieho súd SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017 vyplýva, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok z bezdôvodného obohatenia. Začiatok plynutia premlčacej doby na priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie je teda určený okamihom, keď došlo k úspešnému uplatneniu (judikovaniu) porušenia práva alebo povinnosti, t.j. dňom kedy toto právo vzniklo. Ide o okamih splnenia všetkých predpokladov pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Aby bolo možné hovoriť o premlčaní práva, musí toto právo najskôr vzniknúť. Premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, než samotné právo (nárok) vznikne, t.j. premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr

ako dôjde k úspešnému uplatneniu (judikovaniu) porušenia práva alebo povinnosti. A keďže účinky súdneho rozhodnutia nastávajú jeho právoplatnosťou, je okamihom, kedy začína plynúť premlčacia doba pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie, deň, kedy rozhodnutie o porušení práva alebo povinnosti nadobudne právoplatnosť. V prípade žalobcu to bolo rozsudkom Okresného súd Žilina č. 17Csp/218/2017-48 zo dňa 01.10.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina č. 5Co/3/2019-92 zo dňa 21.05.2019, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu vydania bezdôvodného obohatenia sumu 1.855,31 € spolu s prísl., pričom tento rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť dňa 27.05.2019. To znamená, že dňom 27.05.2019 súd záväzne judikoval porušenie práva alebo povinnosti v prospech žalobcu, ktorým dňom došlo k naplneniu všetkých predpokladov pre vznik jeho práva na primerané finančné zadosťučinenie a preto až od tohto dňa mohlo dôjsť k úspešnému uplatneniu (mohlo sa vykonať) práva na primerané finančné zadosťučinenie. Z uvedeného vyplýva, že všeobecná trojročná premlčacia doba na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia začala plynúť odo dňa, kedy toto právo vzniklo, t.j. kedy súd právoplatne judikoval porušenie práva alebo povinnosti. Rozsudok Okresného súd Žilina č. 17Csp/218/2017-48 zo dňa 01.10.2018 nadobudol právoplatnosť dňa 27.05.2019. Žaloba bola podaná na súde dňa 16.05.2022, teda v rámci trojročnej premlčacej doby. Z uvedeného dôvodu je preto námietka premlčania nedôvodná.

5. Žalovaný k podaniu žalobcu doručil vyjadrenie dňa 15.9.2022 (č.l. 90). Žalovaný opätovne žiadal žalobu zamietnuť. K rozhodnutiu NS SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 uviedol, že uvedené rozhodnutie, a tiež rozhodnutia jemu predchádzajúce (konkrétne rozsudok Okresného súdu Žilina, č.k. 14C/295/2014 a rozsudok Krajského súdu Žilina z 28. júna 2016 sp. zn. 11Co/471/2015) ale popierajú tvrdenie žalobcu o tom, že právo na primerané finančné zadosťučinenie je možné uplatňovať až po právoplatnom skončení predchádzajúceho sporového konania. Práve rozhodnutia z označenej právnej veci popierajú tvrdenie žalobcu, pretože v uvedenom konaní si žalobcovia uplatňovali nárok na finančné zadosťučinenie priamo, popri iných nárokoch súvisiacich so spotrebiteľskom zmluvou a teda bez toho, aby uplatneniu požiadavky na primerané finančné zadosťučinenie predchádzalo iné konanie a jeho právoplatné skončenie. Ak by mali platiť tvrdenia žalobcu uvádzané v jeho replike, tak v žiadnom z označených rozhodnutí by potom súdy nárok na primerané zadosťučinenie nemohli priznať. V rozsudku sp. zn. 6Cdo/127/2017 bola následne položená konkrétna dovolacia otázka (štvrtá otázka v dovolaní) o tom, či na uplatnenie finančného zadosťučinenia musí najskôr prebehnúť a právoplatne skončiť iné konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí č.k. 6Cdo/127/2017 uviedol : „Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy.“ Uvedený právny názor a výklad k § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Najvyšší súd SR prijal v spore, v ktorom si žalobcovia (v postavení spotrebiteľov) uplatnili právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia súčasne s návrhom na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Čiže Najvyšší súd SR, a ani súdy nižšieho stupňa, nezamietli žalobu spotrebiteľov o finančné zadosťučinenie (uplatňované spolu s návrhom na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky) ako podanú predčasne preto, lebo by najskôr malo prebehnúť samostatné konanie o určenie neprijateľnej podmienky, a rozhodnutie o tom by sa muselo stať právoplatné a vykonateľné. Najvyšší súd SR už dal odpoveď na právnu otázku, že pre uplatnenie práva na primerané zadosťučinenie sa nevyžaduje žiadny iný spor, predchádzajúce konanie a podobne. Žalobca si teda tvrdený nárok mohol uplatniť už v roku 2017 pri podaní žaloby, v konaní vedenom pod sp. zn. 14Csp/144/2017. Nesporne preto premlčacia doba uplynula skôr, ako bola žaloba podaná na súde. Žaloba v tejto veci bola na súde podaná v roku 2021, teda po uplynutí premlčacej doby a preto žalovaný toto premlčanie namieta.

6. Súd následne vo veci nariadil termín pojednávania na 24.10.2022, na ktorom vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, nakoľko tí svoju neúčasť ospravedlnili a súhlasili s prejednaním veci v ich neprítomnosti. Právny zástupca žalobcu zotrval na jej žalobe a jej dôvodnosti a výšku primeraného finančného zadosťučinenia požadoval v sume 900,- eur, avšak uvedené ponechal na úvahe súdu. Súd následne vykonal na pojednávaní dokazovanie oboznámením listinných dôkazov a vec posúdil podľa nižšie citovaných zákonných ustanovení:

7. Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú

len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

8. Podľa § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

9. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Žilina sp.zn. 17Csp/218/2017-48 zo dňa 1.10.2018 (č.l 8), v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co/3/2019-92 zo dňa 21.5.2019, právoplatný dňa 27.5.2019 (č.l. 13), súd priznal žalobcovi na základe žaloby podanej dňa 2.11.2017 voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 1.855,31 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.855,31 Eur od 12.12.2017 do zaplatenia, vo zvyšnej časti žalobu uplatneného úroku z omeškania od 2.11.2017 do 11.12.2017 zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd priznal nárok žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalovaný sa voči žalobcovi obohatil tým, že zo spotrebiteľských zmlúv posúdených ako bezúročné a bez poplatkov, a to zmlúv o spotrebiteľskom úvere č. 8500077213 zo dňa 26.08.2014, č. 8500077214 zo dňa 26.08.2014, č. 8500109288 zo dňa 30.03.2015 a č. 8500103472 zo dňa 30.03.2015. Uvedené zmluvy neobsahujú zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a preto v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa poskytnuté úvery považujú za bezúročné a bez poplatkov. Žalobca titulom týchto zmlúv zaplatil žalovanému okrem poskytnutej istiny spolu v sume 4.259 Eur aj úroky a poplatky, plnil tak bez právneho dôvodu, pretože úvery boli zo zákona bezúročné a bez poplatkov. Žalobca tak plnil žalovanému bezprávneho dôvodu, čím došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu v rozsahu 1.855,31 €, nakoľko žalobcovi bol poskytnutý úver spolu vo výške 4.259 Eur, pričom žalobca uhradil žalovanému až sumu 6.114,31 Eur. Bezdôvodné obohatenie tak bolo priznané v sume 1.855,31 Eur.

10. Prednostne sa súd zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným, ktorý v rámci procesnej obrany tvrdil, že žalobca sa mohol svojho nároku na primerané finančné zadosťučinenie domáhať už spolu so žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. v roku 2017. Premlčacia doba tak uplynula pred podaním predmetnej žaloby. Žalovaný tvrdil, že s ohľadom na tieto skutočnosti a fakt, že žalobca podal na súde žalobu až v roku 2022 je nesporné, že premlčacia doba uplynula. K momentu, kedy si mohol žalobca úspešne uplatniť nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia súd jednoznačne konštatuje, že ten vyplýva z § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, t.j. úspešným uplatnením nároku z porušenia práva alebo povinnosti na súde. Súd má preto za to, že týmto okamihom je právoplatné priznanie nároku žalobcu – spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému, priznané rozsudkom Okresného súdu Žilina sp.zn. 17Csp/218/2017 zo dňa 1.10.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co/3/2019 zo dňa 21.5.2019, právoplatným dňa 27.5.2019. Žalobca podal žalobu o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia dňa 17.5.2022, t.j. vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Žalobný nárok tak nie je premlčaný.

11. Súd po konštatovaní včasnosti podanej žaloby posudzoval jej dôvodnosť. V otázke priznania primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., zaujal jednoznačné stanovisko k tejto otázke zaujal Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 6 Cdo 127/2017 z 30. januára 2019: „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z.z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfankčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie

práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinností, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (podobné rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, neustanovuje žiadne kritéria, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadostučinenia.“ Rovnaký názor zaujal NS SR aj v ďalších rozhodnutiach, napr. v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 61/2019 z 27.10.2021.

12. Po preskúmaní veci, v zmysle vyššie uvedených záverov Najvyššieho súdu SR v obdobnej veci (na uvedené rozhodnutie poukazovali obe strany sporu v rámci vyjadrení) súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci žalobcovi právo na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., patrí. Z citovaných rozhodnutí NS SR vyplýva, že jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, pričom pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinností, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje; nie je potrebné v konkrétnej veci preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. V zmysle uvedených záverov, na podklade zisteného skutkového stavu veci súdom súd konštatuje, že žalobcovi patrí primerané finančné zadostučinenie za porušenie jeho práva ustanoveného zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, t.j. základ nároku je daný.

13. Obsahom tohto nároku je, že to, že primerané finančné zadostučinenie je nárokom, z podstaty ktorého vyplýva jeho imateriálna povaha, čo znamená, že pri rozhodovaní o ňom nie je možné brať zreteľ na aspekty materiálnej povahy, keďže tieto sú základom pre uplatnenie iných nárokov, napr. náhrady škody. Ide o prostriedok satisfakčný, vykazujúci však aj sankčnú povahu keďže dôsledkom zaplataenia zadostučinenia je úbytok v majetkových aktívach osoby, ktorá právo porušila. Táto sankčná stránka u finančného zadostučinenia má len vedľajší dôsledok, nakoľko na účely represie slúžia iné odvetvia práva, správne a trestné právo, civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadostučinenie poskytnúť. Ako uviedol Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí 30Cdo/3936/2010 z 15.12.2011, t.j. v čase zhody medzi českou a slovenskou civilnou úpravou v Občianskom zákonníku, inštitút tzv. punitive alebo exemplary damages (t.j. náhrady škody plniacej represívnu funkciu - voľný preklad odvolacieho súdu) nekompenzačného odškodnenia exemplárnej alebo represívnej povahy nemá v českom práve oporu. Tento typ náhrady je typický pre angloamerický typ právnej kultúry (common law), český aj slovenský právny systém je však iným, je kontinentálnym systémom. Uvedené konštatoval Krajský súd v Prešove v uznesení sp.zn. 9CoCsp/46/2021.

14. Samotná výška finančného zadostučinenia v zmysle vyššie uvedeného právneho záveru má mať iba kompenzačnú funkciu. Preto súd konštatuje, že k zásahu do práv žalobkyne došlo tým, že najskôr bola zo strany žalovaného nepravdivo informovaná o podmienkach úveru, následne žalovaný bez právneho dôvodu prijal titulom splátok troch spotrebiteľských úverov spotrebiteľskom úvere č. 8500077213 zo dňa 26.08.2014, č. 8500077214 zo dňa 26.08.2014, č. 8500109288 zo dňa 30.03.2015 a č. 8500103472 zo dňa 30.03.2015, celkovo sumu 6.114,31 Eur, pričom z odôvodnenia rozsudku vo veci 17Csp/218/2017 vyplýva, že tieto zmluvy neobsahujú zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a preto v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa poskytnuté úvery považujú

za bezúročné a bez poplatkov. Pokiaľ teda žalobca zaplatil žalovanému okrem poskytnutej istiny spolu v sume 4.259,- Eur aj úroky a poplatky, plnil tak bez právneho dôvodu, pretože úvery boli zo zákona bezúročné a bez poplatkov. Žalobca tak plnil žalovanému bez právneho dôvodu, čím došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu v rozsahu 1.855,31 Eur (rozdiel medzi úhradami žalobcu 6.114,31 a celkovou sumou poskytnutou z úveru 4.259,-). Žalobca bol nútený sa domáhať svojho práva podaním žaloby na súde, ktorý vo veci právoplatne rozhodol dňa 27.5.2022. V tomto konaní súd ako predbežnú otázku vyhodnocoval práve bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmlúv. Následne po uznaní nároku titulom bezdôvodného obohatenia sa žalobca žalobou v prejednávanej veci domáhal sumy 900,- eur titulom finančného zadosťučinenia, pričom tú považoval za adekvátnu náhradu za diskomfort z dôvodu, že žalobca ako spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde, čím bol vystavený psychickému vypätiu po dobu tohto konania trvajúceho dva roky.

15. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, súd konštatuje, že k zásahu do práv žalobcu došlo tým, že najskôr bol zo strany žalovaného nepravdivo informovaný o podmienkach úveru (úver bol bezúročný a bez poplatkov pre absenciu povinných náležitostí zmluvy), následne žalobca plnil titulom úverov u žalobcu ním určenú plnú výšku splátok, čím sa žalovaný bezdôvodne obohatil vo výške 1.855,31 Eur. Za sumu zodpovedajúcu tomuto zásahu do práv žalobkyne súd považoval sumu 600,- Eur ako primeranú náhradu za potrebu súdneho dovolania sa svojich nárokov, pričom zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj „odradzovaciú“ funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Súd žalobu nad rozsah priznaného plnenia považoval za nedôvodnú, nakoľko žalobca žiadal priznať finančné zadosťučinenie vo výške 900,- Eur, čo odôvodňoval tým, že si uplatňuje svoj nárok vo výške približne 50 % zo sumy bezdôvodného obohatenia. Súd mal za to, že percentuálne nie je stanovená výška primeraného finančného zadosťučinenia, pričom musí vychádzať z okolností konkrétnej posudzovanej veci. V danej veci však nedospel k záveru, že by žalobcovi vznikla nemajetková ujma majúca za následok nárok na polovicu zo sumy priznaného bezdôvodného obohatenia. Súd za adekvátnu – primeranú považuje práve sumu 600,- Eur, čo predstavuje približne tretinu z hodnoty bezdôvodného obohatenia a zároveň dostatočne napĺňa funkciu satisfakčnú a zohľadňuje komplikácie žalobcu spojené s uplatnením svojich nárokov. Pre porovnanie súd poukazuje aj na obdobnú situáciu vo veci priznania primeranej náhrady rozsudkom Okresného súdu Prievidza vo veci sp.zn. 12Csp/64/2018, ktorý potvrdil Krajský súd v Trenčíne vo veci sp.zn. 17Co/34/2022, ďalej vo veci Krajského súdu v Prešove vo veci sp.zn. 10CoCsp/21/2022, vo veci Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. (výška bezdôvodného obohatenia bola v sume 3.721EUR, primerané finančné zadosťučinenie priznané v sume 950,- eur).

16. V závere súd považuje za nutné vyjadriť sa k návrhu žalovaného na spojenie veci s vecou vedenou na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 49Csp/28/2022. Súd konštatuje, že v zmysle § 166 ods. 1 CSP nedospel k dôvodnosti spojenia veci, nakoľko z obsahu žaloby a príloh vo veci sp.zn. 46Csp/28/2022 vyplýva, že žalobca si uplatňuje nárok titulom rozsudku vo veci sp.zn. 17Csp/218/2017 a vo veci sp.zn. 49Csp/28/2022 si uplatnil nárok odvodený od rozsudku sp.zn. 14Csp/144/2017, a tak bolo potrebné vo veci vykonať dokazovania k dvoch odlišným rozhodnutiam, ktoré vychádzali z odlišných zmluvných vzťahov.

17. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

19. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Súd tak s poukazom na cit. ust. § 262 ods. 1 CSP aj bez návrhu rozhodol o nároku na náhradu trov konania, pričom vychádzal zo skutočnosti, že žalobcovi priznal základ nároku a o výške (rozsahu) bolo rozhodnuté na základe úvahy súdu. Súd vychádzal z toho, že nárok žalobcu možno rozlíšiť na to, čo je základné a čo nadväzujúce. Za základné súd považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté a že mu v zásade patrí nemajetková ujma; výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná,

nadväzujúca. Preto súd úspech žalobcu v konaní vyhodnocoval z úspešnosti v základe nároku a priznal mu voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia